

Mama, Icoana sufletului meu

Gabriel Stănciulescu

Mama, Icoana sufletului meu

Des privesc, tăcut, la poze, în album,
Nu pot să accept cum anii s-au topit,
Amintiri, speranțe, prefăcute-n scrum,
S-au dus visele, cu tine au murit.

Te-admir, frumoaso, ca pe o icoană,
Din poze mici astăzi ți-am făcut tablou,
Prin cimitir mereu împart pomană,
Dar cum să cred că tu ești în cavou.

Perfida moarte ne ia ce-avem mai scump,
Se furișează, aproape ești s-o crezi,
Ascute coasa să taie floarea-n câmp,
Dar n-o privi, nu e bine să o vezi!

Mă aliez cu soarele și cerul,
Eu cred că oamenii sunt nemuritori,
Și până noi vom dezlega misterul
Ați fost și sunteți părinții creatori.

Mama nu mai e, dar ea ne iubește,
Când pleacă, la sfinți, simțim sufletul greu,
Nu mă întristez, nu mă părăsește,
Rămâne Icoana sufletului meu.

Autor: Gabriel Stănciulescu